

[Erik Hansen.]

skulle køres igennem. Her er vi nok nødt til at føje til, at erfaringen med statslånsager er jo den, at de i hvert fald ikke papirmæssigt ekspederes hurtigere end de andre.

En foregående ordfører har nævnt kapitalmarkedsrådet. Nu er det vel for tidligt at spørge om, om dette nye forslag om statslånene har fået et stempel, om det har fået en anbefaling fra kapitalmarkedsrådet. Det kan vi måske få at vide på et lidt senere tidspunkt.

Jeg skal ikke sige meget om de enkelte bestemmelser i lovforslaget, kun nævne enkelte ting. Man anfører som noget nyt lån til boliganskaffelse til det, man kalder nøgledarbejdere. Nu er det jo et forholdsvis nyt udtryk: nøgledarbejdere. Er det nogle forholdsvis fine medarbejdere? Er det nogle, som har en særlig uddannelse, eller hvad er det, der dækkes af ordet nøgledarbejdere? Hvis det blot er i al almindelighed, man skal have en støtte til at få medarbejderne med ud, en støtte til at etablere boliger og andet, så må jeg nok pege på, at vi jo i vor arbejdsmarkedslovgivning netop har en lovgivning, der dækker mobilitetsfremmende foranstaltninger, og det er et spørgsmål, om ikke denne del af det foreliggende lovforslag hører hjemme i arbejdsmarkedspolitikken og ikke her under egnsudviklingslovgivningen.

Må jeg nævne en biting i denne forbindelse. Der står i bemærkningerne til lovforslaget, at man skal have en udvidelse af det administrative personale, og så står der anført, at det skal være 3-4 akademikere plus 2 assistenter. Må jeg ikke spørge, om vi ikke kan få dette rettet til, at man simpelt hen får 5 mand, som kan klare jobbet. Behøver det absolut at være sådan, at man skal have en bestemt forudsætning for at klare det job?

Ministeren er opmærksom på problemet: hvordan får vi flere til at få øje på egnsudviklingsmulighederne? Jeg tror nok, man inden for de enkelte landsdele ligesom skal rykke tættere sammen for at få gang i egnsudviklingssagen. Man møder undertiden en vis konkurrence, idet nogle byer sætter sig vældig i aktivitet for at få fat i en virksomhed, som har luftet, at den påtænker at flytte ud. Jeg tror, man her er inde i en konkurrence, som ikke er særlig positiv; jeg

tror, man snarere havde behov for et regionalt samarbejde i større omfang end det, man hidtil har kendt, og vel at mærke et regionalt samarbejde, hvor også yderområderne i regionen kommer med. Det må være sådan, at ingen føler sig overset, men alle føler sig tilgodeset.

Der er talt om brochurer. Det er sjældent, synes jeg, man har et materiale som beretningen her fra egnsudviklingsrådet, der er tydelig i skriften, let forståelig og har et godt sprog, som gør den inspirerende at læse. Hvis man puttede, skal vi sige tanken i den ind i noget bedre papir, så tror jeg, her var et udmærket materiale at lade gå videre.

Det fremgår af lovforslaget, at egnsudviklingsrådet som sådant ikke vil blande sig i problemerne med at få fundet ganske bestemte lokaliseringsområder frem. Jeg synes, det er rigtigt, når man skriver i bemærkningerne, at der skal tages hensyn til befolkningens bosætningsønsker og til at skabe et sundt miljø. Jeg tror, det er ting, der er umådelig væsentlige at få med i hele egnsudviklingslovgivningen.

Det radikale venstre kan nu som i perioden fra 1958 tilsige støtte til denne lovgivning.

Arne Larsen: Sidste gang, vi havde egnsudviklingsloven til meget grundig behandling i folketinget, var i 1969-70, og jeg er enig med andre ordførere i, at det nok er gavnligt af og til at stoppe op og lige kigge på, hvilke erfaringer vi har indhøstet med en given lovgivning. Derfor er det i og for sig glædeligt, at denne lov igen tages op til revision, for jeg tror, der er visse ting, som også ministeren selv har peget på gennem sit forslag, som trænger til at blive ændret.

Socialistisk folkeparti havde ved sidste behandling den dristighed at kritisere en hel del af det, som vi fandt frem til dengang. Bl. a. kritiserede vi de bistandsydelser, som man har kørt på nu i en række år, at de var for svage og for små, og især kritiserede vi garantiordningen for lån til anlægsudgifter. Det var jo faktisk sådan; at efter loven skulle folk, der virkelig ønskede at bevæge sig ud i et egnsudviklingsområde af forskellige årsager, gå til bankerne for at få de nødvendige lån, og kun i det tilfælde, at de offentlige pengeinstitutter altså på en eller anden måde sagde